

כי היא לבדה מוקפת מאימא עילאה. או ירמוז אל ז"א המוקף הוא לבדו מאימא עילאה הנקרא ג"כ אלהים כנגדו אבל סוכה מלא ו' בני' הו"ו והר"י והם אלויות כ"ו ה"ס כנו' שם המוקפים יחד מן אימא עילאה :

ועתה (א) נבאר גם ג' בח' הגו' הנה נודע כי הנקבה רחל מחלתה מן אחורי (ה' החיה דו"א ולמטה ובסויות אימא מקפת את ז"ן נמלא כי בחילה מקפת את חליו העליון של ז"א הוא לבדו והרי זו היא בח' א'. והל"כ נמשך אר"מ דא"י מקפת ע"ג הנקבה לבד' כי הנה אין איות האור מקיף ע"ג ז"א ממש מחאוריו אלא ע"ג טוק' ונדבקת שם עמו אב"ה והרי זו בח' ב'. ועוד יש בח' הזרוע ימין דו"א שבו מחבק את נוקבא כמש"ה וימינו החבקי בהיותם פב"פ וס' ז"ן הם ביחד ונודע כי החיבוק הוא אי"מ כג"ל בדרוש הא' שקדם לזה והנה אור הנקו' ע"ג זרוע ימין של ז"א כשהוא החבק את נוק' ודאי כי גם היא מוקפת בחיותו האור המקיף וברי שלמנו ג' הבחי'. והנה ג' בח' הראשו' הם מבוארות אבל הבחי' הג' אלו לריכס לבאר עניינה והנה לזו הבחי' הג' הוא שאמרו בגמ' שהם כהלכתן וג' אפילו טפח וז' א' מזכירי הגו' בגמרא וזה עניינה. כי הנה בהיות ז"ן פב"פ והוא מחבק אותה בזרועו הימני והנה הזרוע יש בו תלת פרקין פרק העליון הסמוך ומחובד בכתף והוא ארוך ופרק האמצעי והוא הפק' זרוע וגם הוא ארוך ופרק האחרון והוא הכף של יד עם ה' אצבעותיו וזו היא פרק קצר וקטן. והנה בהיותו מחבקה בזרועו נמלא כי הפרק העליון הוא מחבק את זרוע שמאל של נוק' והפרק האמצעי נכפף עוד ומחבק לגד האחר של נוק' ואלו נק' ב' דפנות שלמות כהלכתן והפרק הג' של היד נכפף יותר מכולם ומחבק ג' פנים של נוק' אבל אינו מחבק כל הנד הוא של פנים כי הפרק ההוא קטן וקצר ואין בו דק שיעור טפח שם ד' (ג) אצבעות היד לבדם ועל זה אמרו ודופן ג' אפי' טפח. והואיל והתא לידן נבאר עוד יזכר אחר הגו' בגמ' והוא סוכה או אב"ה נמבוי ועניינה הוא כי הנה בחי' רחל בין בהיותה פב"פ על ז"א אין עיקר יציאת אלה מן האמצעי של ז"א במקום החיה דתמן נקיב חד נוקבא' והתפשט בוניגא דקרדימא ועבדי לרישא' ונולגלגתא דנוקבא' כנו' באדרת נשא ונודע כי הכ"ה דאי"מ עם המוחין דו"א שבהוכן המתלבשין תוך הו"א הנה הנמלא והיה מחפשיין בב' קו' הימין והשמאל עד סיום רגליו אבל היסוד מתפשט בקו האמצעי אינו מתפשט רק עד החיה בלבד למעל' מראש רחל ונמלאת רחל העומדת בקו האמצעי דו"א מוקפת מן גלח והוד דאימא והם כעורת ב' דפנות ימנית ושמאלית זו כנגד זו וזו כנגד זו כדמיון מבוי מפולש. ופשוט הוא כי כמו שבחי' זו היא בא"פ כך היא בא"מ דאימא המקיף מבחוץ סביב הנמלא והיה דו"א כי לעולם אין סוכה אלא בא"מ כנו' ואל תטעה בזה כי אין כל דבריו אלה אלא בבחי' א"מ דאימא הנק' סוכה. והנה הנקבה עומדת בין ב' הדפנות העשויות כמבוי מפולש ולכן לריך שיביא פס טפח ומשהו ויעמידו בדופן הג' המורחית בפחות מג' אל הדופן הימנית והדופן השמאלית. באופן שהפס היה יהיה ממש מטון באמצע ב' הדפנות ימנית ושמאלית וע"י נכשרת סוכה זו שהרי אינו מבוי מפולש. והנה ענין הפס היה הגו' אשר בדופן הג' הנה הוא היסוד דאימא שנתסחים בחיה והוא דופן ג' מורחית באמצע ב' דפנות גלח והוד דרומית ולשונית והוא מטון ממש באמצע בין ב' הדפנות ואינו קרוב לזה יותר מזה (ב) ונודע כי ביסוד היה יש בו ה' החסדים או ה' גבורות ונודע הוא כי הם בחי' ה' אצבעות יד ימנית או יד שמאלית (ג) ונמלא כי שיעור הפס היה טפח והנה על דרך זה יתבאר כל שאר יזכירי הסוכה אבל הכלל העולה כי כל בחי' סוכה אינו אלא בבחי' אימא עילאה המסככת על ז"ן בנין דילם בבחי' אור המקיף שלה כנו' (ד) . ועתה נבאר ענין הסכך של הסוכה כי הדפנות הם נה"י דאי' מבחי'

אור המקיף כנו' האמנם הסכך הוא בחי' חלי הסחחון דמ"ת דאי' מן החיה שלה ולמטה אשר הוא כעין סכך ע"ג ג' דפנות דכ"ה שבה. ונודע כי בחי' הת"ת הוא שהוא עלמא כתר דו"א הוא בחי' סכך הסוכה אשר הוא סוכך ע"ג ז"ן היושבים תחתיו כי כל כתר הוא בחי' א"מ שלשון הוהרת. האמנם שיעור בלל בנהו של סכך הוא למטה בתוך ד' אמה כי סוכה שעשא' למעלה מן' אמה פסול' (ג) והענין הוא כי ז"ן העומדים תחת כל א' מהם יש לו י"ס הרי הם נובחין של שניהם ד' אמה והסכך שהוא סכך ששל גביהם הוא גבוה למע' על ד' אמה ממש מלמעלה ומונח עליהם אבל אם יהי' למע' משיעור ד' אמה פסול. והטעם הוא מ"ש חז"ל ממ"ש בגמרא כי עד עשרים אמה אדם יודע שישב בלל סוכה בו' פי' כי נודע הו' שכל הלכות העליונים כל א' הוא למטה ממדרגת חבירו ואינו יכול להשיג ולהסחלל למעל' ממדרגתו ועד"ו אמרו בגמרא הגריק' שכל א' נכוח מחופשו של חבירו (ד) והנה האדם היושב תחת סוכה זו הם ז"ן אדם וזוה שאלמר בשניהם זכר ונקבה בראש ויקר' שם אדם ובפרט ז"א שהוא הו"ו דמ"ה שהוא בני' אדם כנו' והאדם הזה אינו משיג למעלה מחלי הסחחון דמ"ת דאימא כלל ואע"פ שגם הוא סכך סוכך עליו כיון שהוא למעל' משיעורו שהם ד' אמה אינו משיג אורו ואינו יודע אם יושב בליו ומסך ומאיר עליו :

ונבאר מלת סכך הנה נודע כי הכתר כולל כל הע' ספירות שלמט' נומנו ויש בו כללות של כל מה שלמטה ממנו וגם הת"ת עלמו דאימא בודאי' שכל האורות שבה משם ולמט' טולם יורדים ועוברים בו. ומלא לז' טעמים הוא מוכרת שבכרת חיה יסיה בו כללות כל מה שלמטה ממנו ונודע כי אורות אי"מ הנמשכין בתוך ז"א הם מאה אורות כבוד ק' ברכות שהאדם מברך בכל יום והם הו"ו דמ"ג שבאימא והמילוי שלה שם ל"ו יהרי ס"ג ול"ו הם בני' מאה והם בחי' מקום אורות המכוסים והמגולים שבז"א כמבואר אלגוני בענין ו' בני למה עש דינה וכל ק' אורות אלו עוברים דרך הסכך שהוא הכתר דו"א ונכללים בו ומניחים הרושם שלהם בו אלא שיה אור של הסכך הוא בחי' א"מ כנו' וע"כ נקרא סכך א"מ כפי הבנה הלשון שהוא מסך עליה בבחי' א"מ ואם בבחי' הגימט' שלו שעולה סכך ק' כנגד מאה אורות דו"א היורדין דרך בו כנו' :

ונבאר עוד מ"ש רז"ל במסכת סוכה המעובה כמין בית אע"פ שאין הסוכים נראים כהנה כשירה בדיעבד אבל לכתיב' בעיני סיהיו נראים הסוכים מחוכה של הסכך. וסוד זה נבאר בתיוקן תוספת ופרוס עלינו סוכה שלום שתיקנו לז' בליל שנה בברכת השכיבו ושם נבאר ענין זה באורך ענין היסוד דאי' הנפרש כמין אהל וסכך סוכה תוך גופא דו"א במקו' החיה שבו ונפרש עד דפנות הגוף וכל החסדים דגופא דו"א הם למעלה מן המסך ההוא כי עלו ממטה למעלה כי נקיבו המסך ועלו ודרך אותם נקבי המסך והוא יורד הארוכים ונראים למטה דרך נקבי המסך כעין כוכבים שברקיע זה ששמעתי ממורי ז"ל בפעם אחרת ונראה שאינו מקושר עם מה שאמרנו בחמ" (ה) ול"ש:

דרוש ה' (ו) ורוא דרוש הלולב עם מיניו והיכן רמזים ובראשונה נבאר כוננו בדרך כללותו ואח"כ נבאר פרטי ד' מינים הגו'. כבר נתבאר לעיל כי ע"י הלולב נכנסים ז' בחי' חסדים דאי"מ מן ז"א אל רחל נוק' בו' ספירות התחתונות חסד א' בכל יום מו' ימי הגז ואע"פ שבכל יום יש כנו' לולב בכל נעטעיו להמשיך אלו החסדים בה עכ"ל אין נכנסין בה רק חסד א' בכל יום מעילא לתתא חסד א' בחסד שבה ביום א' ומסד ב' בגבורה שבה ביום ב' וכו' עד כי ביום הו' הנקרא הו"ו נכנס כללות הארת החסדים במלכות שבה. ונודע כי בזמן שבה קיים היה הלולב ניעל כל ז' אבל במדינתו אין בדידתו כח להמשיך החסדים אלא ביום א' בלבד שהוא יו"ט ומשם והלאה נעשה

תנודות וביאורים: (א) כתב הרב ש"ס עיין דבריו רבינו דאין כוונתו לומר דעתה ז"ן אלא שהרי לעיל בדרוש הקודם ד"ה גימט' בו' ולקמן דרוש ה' כתב דו"ן הם מאחר יו"ט כ"ס אלא דבריו רבינו מדברים על בחי' הרשימו שלה הנבאר כאחורי ז"א בחורתה פ"ס כמבאר רבינו לעיל בדרוש ה' דחורת העמידה ונדרוש א' דיושכור: (ב) ה' אצבעות כן הוא בכתי' : (ג) פי' כמבאר בפ"ה ט"ל פי' סג' הודים דאי' הנכללים באחד דלות שמללח כתיב עתיקא ויד דאי' העילל הו"ו ירדו ניסוד דאזא ואלו נהיו סס כרמס יסוד דאזא ומתם נעשו הכלי על יסוד דאזא להעלות מ"ן. ט"ס : (ד) א"ס אשפר שסובר הרב ז"ל כספרת רבי יהודה שאמר בחמ' סוכה פ"א ד"ו ע"א וז"ל אר"י סוכה העשו' מבזוי כפרה ואותו טפח מעמידו לכל רוח כירלה וע"כ א"ס בודאי שהרב ז"ל לא אשתדל' הדון המוסכם סוכה העשויה מבזוי לריכה שם ד' טעמים ומתכוו' גם ז"ן להעמידו פחות מן' סוכך לז' מב' דפנו' בו' ואפי' בניור העליון של ב' הלכתן וג' אפילו טפח בו' וגם לריך שאותו טפח יעמיד אותו פחות מן' לז' מהדפנות בו' האמנם רנה לקרב הדון אהל הסוד ואע"פ שאינו מטון ניסה ואף היא לא תכרה שסוד היה הוא של תבונה והוא כבוד מ' ולא כבוד ס' וז"ל הוא כלול מל' נה"ס דתבונה ואשפר לז' רמוז רז"ל באומרים עשה פס ד' טעמים בו' והכל הולך למקום א' כנלע"ד. א"ס עוד אשפר לשרש כי הרב ז"ל מדבר במליא' השונה סוכחו באמצע התגר רחוק מדפנות התגר עדי לה כריות טפח ועיין גם' הלגוה כהלכות סוכה סימן תר"ל ס' ד' : (ה) פי' דלעיל אמרנו דמ"ת דאימא הוא הסכך וכן הכתר דו"א הטולל בו כל הע"ס. ובאן אינו אומרים שהוא דרשי יסוד דאזא הנפרש בדופני גופא דו"א עלמו הוא הסכך : (ו) פש"ט פ"א ופי"ט ופי"ט משער הלולב :

ענין סוכות שער הכנות

דרוש ה'

הם עומים שם **הארה גדולה** כשעולים שם שהיא **סוד ההולכה** שבלולב **ואח"כ בחזרה** הובאה הלולב מוירדין הארה אל הנקב' כדי לתת בה בחי' ז' חסדים **הפנימיים** ב' ימי סוכה כג' ולולי הנענוע לא היו מקבלים הארה כג' כי האורות הם שם סתומים ונענוע מתעוררים ומאירים בהם. וז"ל הולכת הארה והובאה הלולב ותכנין בהולכתו כי הוא עולה בדעת לקבל הארה משם **ובהבאתו** תכנין להמשיך הארה היא אל הנקב' אשר עומדת ראשה במקו' החוה ולכן נר"ך לבוין להביא סוף קצה הלולב עד החוה שכן **ותביעהו שם** ותכנין כי אחה המנענע הלולב נרמו ב' ז"ל אשר מנענע החסדים שבו שהם הלולב ומיניו עד הדעת שבו וממשיך הארה אל נוקבים אשר ראשה כנגד החוה שבו **הי** הנקב' הזו בחינת האחרונ' כג' וכח הארה החסדים שהם הלולב ומיניו הם בפנים המזכים בחוה גורם שיגא משם הארה בחוה אל ראש רחל שהיא עמו פ"פ כל הימים האלו כג' בדרוש א' וכנסים בה החסדים הפנימיים **ה** ולכן ענין נשילת הלולב נשיל אחר תפלת שחרית קוד' תפלת מוסף לפי שאז היא עדיין עמו פ"פ מן החוה ולמטה אבל בתפלת המוסף עולה יותר למעלה מן החוה כדעת:

וענין

היות הנענועים ו' לוי"ך הענין הוא עם הג' כי הנה אמרו בתקונין שהדעת היא נשמח דח"ת. והענין הוא כי כמו שהח"ת הוא ו"ך חג"ה נה"י ונקראים כולם על שמו כי הוא הנוף שבו נאחזים ו"ך גם הדעת יש בו ו"ך ונאחזים בו ע"ד הנו' בת"ת ואותו הו"ך שבו הם ו' בחינות חסדים שהם שרשים ומקורות אל ו' חסדים המתפשטים בת"ת עם ו"ך שהם ה' חסדים מחסד עד הוד וללכות' ביסוד **החל** החסדים התחתונים הם בחי' הלולב ומיניו כג' ולכן מנענעין נענוע א' בכל קצה מו"ך העליונים השרשים אשר בדעת להמשיך ממנו הארה למט' ו' עליונים ב' תחתונים. **הנה** סדר הנענועים הם כסדר ו"ך עליונים שדעת והם תחילה דרום בחסד אח"כ לטון בנבונה אח"כ מזרח בת"ת אח"כ מעלה בגלגל אח"כ מטה בהוד וכן נזכר בזה"ל **הנענוע** כי גלגל הוד נקראים שחקים והם רחיים העליונים הטהורים מן ה' לדיקים שהיא יסוד ונענוע כי רחיים הם ב' אבנים זו ע"ג זו וזו מעלה וזו מטה. גם זהו ענין והקרינים גבוהות והא' גבוה מן הב' והם תרין רעננין גלגל הוד כנו' כס"ה בסקדמה גם זה ענין נקראים **שפטים** שהם שפה אחד ע"ג חברתה גם ו"ם ענין יעקב ורחל זה בגלגל זה בהוד בתפיל' שחרית דחול כמבואר במקומו וכשמדוונים נמלא גלגל נחל הוד גם זה סוד נרמו בתיבלות ב' פקודי ב"ס"ה כי היכל נשילת שם עומד למטה והוא כנגד ההוד והיכל הנוג' שהוא כנגד הגלגל אינו עומד בלדו אלא למעלה ממנו. אח"כ מערב ביסוד כי כללות כל החסדים **מתערבין** יחד ונכללין בו כדעת וגמלא כי סדר הנענועין הם ב"ך על סדר חג"ה נה"י וגמלא כי נענוע פאחרון מטלם הוא **מתערב** וזכור זה :

ומעם

היות כל נענוע **ב"ס** הוא כי הנה ג' מוחין יש ברישא דז"א חב"ד ולחיות ב' הדעת מכריע בניהם הוא כלול משלשהם ולא עוד אלא שאפי' חו"ב כל א' מהם כלול משלשתן ומכ"ש הדעת לטעם הנו' וגמלא כי הדרוש שהוא החסד של הדעת כלול מג' מוחין ולכן נר"ך שלשה הולכות ונ' הובאות כנגד דרום הכלול מג' מוחין להמשיך הארה משלשהם ולכן נר"ך הולכה והובאה פ"א כנגד המוח הא' אשר בדרום והולכה והובאה פ"ב להמשיך המוח הב' אשר בדרום והולכה והובאה פ"ג להמשיך מוח הג' שבדרום שלא כדברי הנוהגים לעשות ג' הולכות רטוטות כפעט א' שמוליכין הלולב קאת וחוזרים ומרחקים אותו יותר וחוזרים ומרחקין אותו יותר ואח"כ מקרבין אותו בג' קירובין **ועד"ן** בכל ו"ך הדעת שיהיו ג' נענועין בכל קצה מהו"ך ולכן תכנין בכל הולכה והובאה שכל פעם שבג"ם שבכל קצה הלולב ולהמשיך הארה ולהביא הלולב עד החוה להאיר בנקב' אשר שם בגלגל ויהיו ח"י נענועין ג' בכל קצה ולכן היסוד האחרון שבכולם שהוא כלול מכולם ומקבל מן ח"י בחי' מוחין שיש ב"ך הדעת כנו' הנקרא ח"י העולמים ועד"ן הוא ב"ך התחתונה בגמלא דז"א כי הם כוללים מתי' בחי' הנו' וגם היסוד שהוא נקרא חי העולמים : ועתה

נעשה מאליו ואין בידנו כח להמשיך א' והנה כל זה נעשה ע"י נשילת לולב ונענועיו וכו' הנענועין הוא להמשיך החסד' שדעת דז"א הסתומים הוך יסוד דאימא ופי"י הנענוע יודעת הארחה נחמדי' המתפשטים ב"ת דז"א שהם סוד הלולב ומיניו ומשם נמשכים לנקב' כמ"ש ב"ה. ואח"כ מקיפין את המזבח או את התיבה פעם א' בכל יום עם הלולב ומיניו והכונה היא להמשיך החסדים הנו' מבחי' אור המקיף אל הנקב' הנק' מזבח או תיבה ג' ולהיות אור המקיף בגילוי לכן אין מנענעין את הלולב בזמן ההקפות וגם באלו המקיפים יש ו' בחי' ובכל יום יורד אור א' מהם עד תשלום ו' ימי החג ע"ד החסדים הפני' וגם הם מעילא לתתא כסדר כניסת הפנימיים כג' וכבר נבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן אחר נשילת לולב ונענועיו בצרכה ובהלל אז עושים ההקפות כי גם ענין ההלל הוא נעשה עם נשילת לולב להמשיך החסדים הפנימיים ולכן ביארנו לעיל שר"ך לנענע ד' נענועים בקריאת ההלל והזכורו ב"ס התיק' ב' מ"ח בחי' גאומה שהכוין אז הוא כי הנה נבאר כי בכל יום נכנס חסד א' דא"פ והנה החסד הא' שבכולם נכנס ביום א' ונקרא יומם הוא דגולה כי היא הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום והנה חס"ד בגי' ע"ב והנה ד' נענועי הלולב כל נענוע יש בו ח"י זמנין שהם ג"פ בכל קצה מו"ך וד"פ ח"י גי' ע"ב כמנין חסד לרמוז אל החסד הא' שהולך ומתפשט בכולם בכל יום ויום עם החסד של אותו היום הבא :

ונבאר

עשה פרטי הלולב ומיניו היכן רמוזים בדרך קצה כדי שתכנין סוד הנענועין ואח"כ נשלים ביאור פרטי. הנה למטה יבאר כי ד' מינין שבלולב הם רומזים אל ד' אמות הו"ה והנה הויה זו כול' היא ב"א לבדו בזה האופן. **יוד חסד** **י"ד יסוד** **הה נלח והוד** הם ב' ערבי נחל **י"ה יסוד** והוא הלולב. **בה אחרונה** אחרונ' היא מלכות שבו שהיא העטרה שביסוד הנקרא ראש לדיק אבל אינו נוקבא דז"א כמו שחשבו **ב"ס י"ה וכו' עשות מפורסם** המלכות דז"א עלמו המחובר' עמו **כ"ס י"ה** נרמזת בחיבור כבוד אות ה"ה האחרונה של הו"ה אבל הנקבה יש לה שם שלם בפני עצמה והוא אלהים או לדני כדעת ולכן נקרא פרי עץ הדר ר"ל פרי של היסוד הנקרא עץ הדר והפרי שבו הוא העטרה גם נק' יסוד הדר כבוד הדרת פני זקן וכמ"ש ב' תהוה ג'. ובה יתיישבו לך כמה מאמרים ב"ס שגראין בדריסה כסותרין זה את זה כי גמלא בזה שהאחרונ' הוא יסוד גם גמלא ב"מא שהוא המלכו' ושניהם אמת כי היא מלכות שביסוד דז"א וזהו עטם יסוד הפרס' האחרונ' מן הלולב בעת נשילתו ולר"ך לחסד יחד כי הלולב הוא היסוד והאחרונ' הוא העטרה הדבוקה עמו בלי פירוד. **ח"ם** הנו' ב"ס הרקלגטי על ענין אותו החלום שראה אותו חכם שהיה מפריד ה' אחרונה משאר ג' אמות ההויה והיה זו על שהיה מפריד האחרונ' מן הלולב. **וההיות** כי המלכות נאחזת בשמאלא לכן אחרונ' בשמאל אבל עכ"ז אין להפריד מן היסוד. **והנה** הלולב הוא היסוד וממשיך דרך מוט השדרה ח"ם הלולב הרומה לשדרה ולכן מקום חיבור האחרונ' עם הלולב כג'ל הוא בסיומא במקום אחיזתו מלמטה כי כן העטרה היא בסוף היסוד **לפ** שיוסף סליק בחיבו' לעילא עד המוח ויורד למטה כבוד בנימין כנו' ב' פקודי בתיבלו' וגם ב' שלח לך וגם ב' משפטים בענין ההוא סבא בפסוק משכיל לחיות האזרחי דבליק עד מוחא להמשיך משם טיפת אורע **ולכן** הלולב גבוה מכל שאר המינין מן ההים והעצבות כדעת. **וג' בדי** הדם רומזים לג' אבות חג"ת אשר כל א' כלול משלשתן ולכן דריכין להיות עבות משולשין כל עקף ועקף לבדו **וב' בדי** ערבות הם גלגל הוד כנו' ב' טו. והרי נבאר כי ד' מינין שבלולב כוללים ז"ת דז"א שהם חג"ה ונה"י והעטרה שביסוד והם בחי' החסדים עומים המתפשטים ב"ת דז"א מן החסד עד מלכות שבו **ואינם ה'** ספירות עומים רק **החכמים** המתפשטים בהם :

ועתה

נבאר סוד הנענועים הנה נבאר כי הכוונה בנשילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנענועים ב' בחי' שהם ו' בחי' חסדים המתפשטים ב"ת דז"א אלו מנענעים אותם וממלא אותם למט' עד השרשים שלהם אשר בדעת דז"א כדעת ומקבלי'

המתפשטים - ב' בחי' התפשטו (49)

גרות וביאורים : ה' השמ"ס ביה"ט דף ג"ה פ"א כ"ב אבל עתה בזמן הגלות נר"ך לישיל במדינה לו' סיוון שלא נשיל כמקדש כי בזמן היות היו סומכים על נשילת לולב כמקדש ולא היו יריכים לישיל רק יום ראשון שהוא מ"ע דליריה"ה והוא להמשיך מוחין לז"ן וגם ליעקב"ר וכן הוא עתה בזמן הגלות מיום ב' וילך הוא דרכו ופיקר המשכת המוחין ליעקב"ר עין לישיל בדרום ו' דשמירה ד"ה ובה נתייבשה טו' ומאליו נמשכין לז"ן ואפשר שגמות המקיפים הם כשמות הפנימיים כמבואר בדרוש הצי"ח ותפילין עכ"ל : ג' מוכה בזמן היות תיבה בזמן הגלות שאין מוכה ש"ס : ג' א"ש היות ההויה הנזכר באופן זה יבאר לתמו ב"ה ב"ר היסוד נבאר היסוד והוא דמילוי כ"ו בגי' מיני בחי' :

למה יהיה הוא נביא יוצר מהם והוא יוצר למשה מהם אדרבה
ההרהר היה לו לכוונת נבואה יוצר ואח"כ הפרכה ואח"כ הלובב. והענין
דע שגמו שמעתי פולה עד המלכות ומתפטר כבוד בשמתי
ליווג עם ו"א והסנעטין מ"ן לאירא שיפשו דיוג ולתח יזוג ומחין
לז"ן וכן אירא מתעוררין למה שלתפלה מהם וכן זה לזה פד א"כ ית'
כי אין שפע יוצר אלא בהתעוררות זה עם זה כמו סוד הקרבן
אחנס אט אין בנו כח לעלות אלא מר המלכות לכד שהיא אחני
ובשמתי נשתיירו בה כנועם. כך בענין הלובב אפי"ם שבה
שאו שושים אט מפלים הדמותיה ש"ס בה' ספי' כדפרי' בתקומו
שהה' מינים רמו לפנימיו שחפשי מהם ואני עולין בהם לרעם
ושרשם אינם נותנים מה ש"ס בהם אלא הם ג"כ עולים לשרשם
העליון שכא"ל וכן עד פלגוחא דשערי דעתיקא וחספשא לתרי"ג
אחין כבוד כל ארמות ה' חסד ואמת מנין ארחת פרי"ג רמו
לשורש היסוד שרשו שם כבוד אל חי נחילוחו ג"י תרי"ג והוא
כללות כל המעלה. ולזה נמנה המלה הראשונה לאברהם מטעם מילה
שהיא כללות תרי"ג והוא אבר מאברהם הוא יסוד והה' ה"ח ומ"ס
הוא יסוד דמלכות שמקבלת הה"ח כבוד סיפה וזו אברהם. באופן
שכשאו עולים כלולב מתוררים בחי' כללים של יסוד שדעת
וגם הם אוחס השרשים עולים למעלה על ידי הכללות למעלה
לאירא וכן למעלה יוצר. וכמו שריכוד ארמו שהכלי שלי למשה
מהם אהנס רוחניותו ושרשו כרעם ונשי לשה' אינו עושה הפעולה
וכאלו אינו ובשירד שרשו אז הוא אבר חי פוד יוסף חי ולזה
נקרא חי. כך למעלה כללות היסוד שדעת " הוא למעלה מן הה"ח
שדעת אהנס שרשו למעלה ואינם עולים אלא ע"י שהוא עולה
לשרשו א"כ אפי"ם שהוא למעלה פיקרו קשור למעלה ולזה לר"ך
שיהיה קשור עם המינים והוא נבואה טעם רמו להחסדים שם
שרשם למעלה ששולה לשרשי שנועת שיפלה ג"כ מהם ולהמשיך
להם שיתנו לאלו שיפלו לקבל מהם ולזה אין לר"ך להוריד ראש
הלובב למטה כמו שפושין קלח בני אדם שאינם יודעים. והוא ענין
למה הסרים אין לו אקן וכאקן הוא הדרת פנים. והענין הוא כי
דעת כולל ב' פנים חו"ג פני דבורא ופני נוק' ולזה ב' קשוחין
הם פיקון א' מי"ג פיקוני דיקנא שמלי ז"ס א"ג והוא ואמת
ומלרם ז"ס ל' עולים ס"ד ב"פ ק"ל שהם ה"ח שפולים ק"ל וה"ג
עולים ק"ל כולם הוי"ו ואלו מאירים בפנים מהדעת וכשהדעת
רועה להתפשט למטה מקום הגרון הוא לר ומרוב אור חכמה
המאירה בדעת מתדכה אורה ואינו יכול הגרון לסובלו ומתקטק
ויולא מחט הוקן וזו הדרת פני נוק'. ונמלא שהאור מתפשט בפנים
ומפנים יורד ליסוד ובשחין אור הדעת מתרבה ואינו מתפשט
לירד ליסוד גם לזקן לא יתבקע. וזהו אדירים משברי ים שאדירים
נקראים השפחות שהם קשים אדרת שער משברי ים העליון
חכמה שמתרבה אורה בדעת כי חסד דומע מקבל אור גדול
מחרט חוק חזה שגא לו בקו יוצר נפשו כעדעם בתקומו.
ובשפתדקת תמלא שיכוד לשולם הוא דעת שיכוד שתיק דעת א"ל
ויסוד אירא דעת ו"א יסוד ד"א דעת דנוק' נמלא שייסוד הוא
דעת חזה נעלם ולזה יקרא אילנא דברכה סוד הרמח ליסוד אכא
התפשטת בכל פרטוף ו"א כנועט

נחזור לפנימיו שלא י' אלא היא לבר לפי שבהם נעשים
התלצכות בגלוי כל אבר א' חסד א' אהנס יסוד
ומלכות שכל פעולתם בהעלם לא נתייחד להם חסדים כפי
פעלת אלא כללותם כדפי'. לזה אברהם היא על הלובב שכל הארחת
בו וכאלו מדרך על כולם ועל ידו מקבלים הארה כולם שהוא
הוא העולה למעלה ומשורר בכל כדפי'. ולובב ג"י חיים רמו
ליסוד כדפי' וע"י לובב שהע"פה יורדת מן החוה שהיא חכמה
ובנסתם תוך חוס השדרה ויורדת תוך היסוד והיא כלולה מח'
הזיות בת' ספירות דעת תג"ח נה"ח הרי ל"ג. ופיקר סיפה הזרע
היא מליחות חסד וחסד עולה ע"כ ונזמן שהיה בדיח קיים
וביה הזיווג ע"י כל פרטוף ו"א היה חסד שלם ונזמן שאין זיווג
בשלמותו שיראל בעלות שגטו החלי ולא נשאר אלא ל"ו ואפילו
אוחו החלי אינו יורד אלא מהגחיב הגטו תוך הכינה שלפולם
נובעת ביחד לקיום העולמות ונקרא זיווג חילוני כי הוא בתוך
בינה יפנימי הוא בתוך החכמה. ואלו כשני זיווגים דוגמתם
למטה ביחד דו"ן י' זיווג שאינו שלם ונקרא זיווג מיטן כבוד
ברמין זיווג פנימי כבוד יוסף חזה אינו נעשה בזמן פגלות וזהו
ע"י לו חמנו ישכילו זאת ע"י אלו היו עושים הכנה להמשיך ל'
הגטו בחכמה ישכילו זאת שהיא התלעות ולא תהיה רלה לומר
עליה אשרי משכיל אל דל אלא היא תהיה בתדריעות פשכיל למה
שלמטה הימנה ויהיה אור הלכנה לאור החמה. עוד לובב רובו
שמלאתו מתפשט בשפיר פרטוף הוקן' שנעשה דעת שדעת
שנהגה

הסדרה ובו הם כל י"ח חוליות ולא היסוד כי היסוד למטה מכל
חוליות. ועוד אם אחרת א' מד' מינים למה לא נאמר באנד
א' פתח ישראל בכל הנעשעים אט עושין לר' רוחות ולמעלה
ולמטה והם דרום וצפון חו"ג. מירח ח"ת. מעלה נלח. מטה כוד.
משרג יסוד שבו. מתעוררים כל האורות כנועם ונעזר מלכות שהוא
אחרת אין אט עושין מעטע. ובהקפות מרעו שיש לה הקפה
שביעית בכללות החיים יש לה יוס' א' גרמי ובפרטי הנעשעים
אין לה. ועוד אחר אחרת נגד הלב ומלכות היא למטה מן הכל
וכשנפרש שהיא העטרה כח"ס בפי"ח יש ג"כ קושיא מה שייכות
לעטרה עם הלב זה מאיברים פנימיים חוה מחילוני'. ועוד הפנינים
הם החדשים ולמה הם ב' הלב הפנינים הם ב' ולא ג'. ולחין כ"ו
לר"ך להקדים הקדמה א' והוא זאת דע שהספ"י יש להם עולמות
וכלים כמו נוף ונשמה ואין אנו פחה מדגרים רק במליחות
הפנימיות יש בו פנימי וחילוני ואחשוי ואוחו הפנימיות יש לו פנימיו'
רבים עד בחינת הפנימיות הקשורה בא"ס. אהנס אלו הג' הם
כבוד גר"ך נעם בחי' אלהים. רוח בחי' הוי"ה נעמה הוי"ה מלאים וגם
לכם הוי"ה שפוייה נעמה ליה ונעמה לאלו הוי"ה במיל' ונשמה לכולם
י' פשוטה ונתבאר זה בתקומו בס"ד:

אמנם

מה שמקרה חמדי לנוף ומגדילו הוא בחי' החסדים
שמהרה טיפת הורע להולדה ושרשם ומוסנס הם דעת
ובדעת כדפי' חסדים חסדים ימלאין שמתפשטים להקפות הנוף
ולהגדילו. וזו אין קישוי אלא לרעם שורש כל הנוף נרמו ונשרש
בדעה ולזה כל מי שאין לו דעת אסור לרעם עליו גם בלא דעה
נפש לא טוב שהנפש לריכה להחיות. וא"כ כל שורש הו' וחיזתה
גטו בדעה ומס' יתפשט החיות ומגדיל כל הו' ולשולם הביקר
והשורש נשאר ואין מתפשט אלא במעשה החתמיות והתעוררותם
במעשה למטה שמתעוררים המדריגות הפלוגיות להיחיל רבר
אור הדעה ומרבוני אור הגטו בו משפיע ומוסיף התפשטות גדל
לכל ז"ס. וז"ס הדעת כלול מחו"ג וכל הדוונים אינם נעשים אלא
ע"י אלו ח"ד ומ"ן והם ה' הדיורים פשוטים דיקרון לומר לחני'ם
לה. אהנס י"ם ה' היסוד והעטרה אין להם חסד לכ"א כמו א"ס
כי אין החסדים אלא ה' וכן הגבורות למלכות שמתפשטים נבג"ח
לה שלה כמו החסדים בזכר. אהנס י"ם יורד להם מהדעת כללות
בארץ הו' אל היסוד וכן לפסרה יורד כללות ג"כ להיות בהם
הכנה לקבל החסדים פלמן. וכן י"ם דנוק' ג"כ יש להם כללות
הגבורות כדי שיקבלו הגבורות פלמן והנה זה בא להם מדעת
כללות אור שמתפשט בתוך היסוד ופועה בו הכנה כדי לקבל
אח"ך סיפה הורע מכללות. שאם לא בא להם אוחו כללות מהדעת
לא היו יכולים אח"כ לקבל החסדים פלמן כבוד סיפה הורע כנו'
ובג"כ למלכות בנימנה חמם מהגבו' שמגדילי' אוחהכמו החסדי' לומר
כדעת. הכנה פח דודים לנלות לך סוד א' והוא שר"ך לשארל למה
לא יש רגה ה"ח לחני'ם כ"ה ולי"ם לא יש רק כללות כדפסר
יש החלילי שהיו ז' חסדים לכ"א חסד א' וכן הגבורות. וסוד
הענין שכל איברי הנוף הידים והרגלים והנוף משמשים בהם
פעולות הליכה רגלים. ושאר מלאכה בידים וכן הנוף שפיקר הוא
הידיים והרגלים ולפולם עושים בהתמדה. אהנס היסוד אין בו
מעשה נשמי אלא רוחני ובפת הקצוב תזמן לזמן ואינו אלא אבר
חת רק בשעת הזיוג. ולזה אחרו בפרשת בראשית אחייליד יוסף
ס' כשרולה להודגן ומחפשת בו כל הארית או אחייליד בכל
עת הזיווג אחייליד ולזה נקרא יוסף נער. דוגמתו בתקופתו שגאמר
עליו נער הייתי טו' שכל מליחותו הוא כבוד רוחניות והכלי שלו
אינו מחשש אלא לקבל האור לכד לעת הזיווג כבוד פנימיות
ולזה יש לו כח לעלות למעלה בדעת עצמו. שגמו שדעת אינו
ג"כ אלא בים קיבול לאלו האורות ואין פעולתו ניגרת בזו"ן כך
היסוד. ולזה בכל איברים כשמיני' הו' אין התעוררות וכשמיני'
היסוד ביוז ששם בוכיה כללית מתעורר. ולזה לא יש אבר נועם
ונשאר בכל הנוף אלא זה לפי שכל פעולתו הם בהסתר ונקרא
רקיע שבו ככבים ומקלות שכל נשמות העולמות מתגלים בו והוא
עולה ומרוד להם תשרשם שדעת ומששש בהם למטה פ"י
הנקבה. ולזה כל הו' מינים אנו קשורים בו שגלייתו בנקל. אהנס
הרוחניות ששאר ספירות הם בתוך כ"א ולר"ך התכללותם זה בזה
שחאל בימן ואח"ך עולים. וכולם אינם עולים אלא ע"י היסוד
חיה תולדות יוסף שאפי"ם שהוא למטה מהם שרשו שדעת הוא
שמשפיע בכל הספי' כדפי' שכל הו"ה מתפשטים מהדעת פ"י
כלליתם שדעת כללית שמתפשט בתוך היסוד פ"י אוחו הכללות
יולא מהדעת ומתפשט בכס. ואח"ך מתפשט ביסוד פ"י אוחו הכללות
ומקבל הארחתו ולזה לר"ך. שיאל ללכ' ספח ולמה כיון שנכלם
עולים באכר הו' ושרשם מלכות השרשים ע"י הנעשית חמ"ס

הנקבה הוא כנגד יסוד וז"ל ומתפשט בקו יסוד עד שטורח דלגה ועד שם מגפה בערה היסוד. וזוהו יסודן מ"ט אחרו אחרונותיה ללב וכואו סוד עשרה דו"ח ואינו פרטוף מלכות במקומה ואין יצוק שהיא עשרה וכואו הלב אלא כמ"ט מונן בעשרה שלו עד הלבנותאריס * זה צוה בפנימי וזה בחינוך כנגד הלב והכל א'. וזכור ללב כי החסום והגבול של התפשטותו בנקבה הוא עד הלב. ועוד פי' ללב רוח לחי' ברכות שאטו אומרים והם ח"י חוליות נשדרה שהפיצה שם ח"י היות שיש בהם ע"ב לחי'ו בפנימית כחסד שירד ליסוד ומלכות מהם נתפשט נימין ושאלל פי' בחי'ו ונ"ה הרי ד' יסוד בקו יסוד פי' ונשטלה למעלה כולל עמו ועלה כבוד ע"ב הוא חסד וזהו נגללים כל ד' מינים והפלים אותם לע"ב. אחריו הוא סוד העשרה דיסוד והוא מלאות הרושם שהניחה נקודת המלכות כאשר הייתה דנוקה עם היסוד למשה ממני בפניית הנקודות ג' בני' כטופס וכשנתפשט נקודת המלכות ונפסית פרטוף גשארם הרושם עם היסוד וזהו מתפשט יסוד עד הלב כדפי'. וזהו שימני כחוסם על לבך וכן פי' כמו שאני חוסם בעשרה כן השימני ג"כ חוסם על לבך הפרטוף שלי יתגרל ויגשה פרטוף כנגד הלב אחרו שלו וכשחממש משיעור פרטוף למטה כסוד נקודה י'אלר חותמי כנגד הלב שלו ומאיר בו סודות שכן שהוא כנגד הלב. וזכור בחוסם של ורופך שהוא נגד זרות שלו ממש שם מלאימה כבוד ההפלין ואחריו נ"ה חייני שהוא עשרה שאין בה פרטוף רק יוק שכן הייתה מלכות כבוד נקודה בחי' ו"ק ואין אטו קושרים אותה עם הולגב שמה שנקשר עם הולגב אינם אלא בחי' ז"א בעלמו לולגב וערבה והדם מנ"ה נה"ו. אמנם האחריו בחינת העשרה הוא אוקן רק דמלכות שהיא ה' אחרונה שבשם הו"ה שבז"א אמנם מלכות ענמה היא ארנ"י או אלהים לזה אין אטו קושרים אותה כדי שלא יראה שהוא ממלאות ז"א עמלו והיא נקודה בפני ענמה וז"א אין כורק ו"ק ו' נקודות כטופס. ומה שאין אטו מפרדין אותה מן הולגב ביון שנחמה בו אפי' שאינו מלכות ענמה רק חותמה אפי"ה אין ראוי להפרידה ממלא מה שאין אטו קושרין אותה עם הולגב כדי שלא יראה שהוא מלא ה"א עמלו כזו' ואין אטו מפרדין אותה כי היא חותמה כזו' ד"י כזו. דוק ומשבת שדיון שנחמה בו אין להפרידה והיא מלכות הדנוקה בו כבוד חוסם הרמז בכס"י פתרים

ונתן בלחה ג"כ לולגב ז"א דלולגב לדיק כפתה יקרה מה פי' דוא דלולגב דוא די כל בשמים חרנים אינקלס דאחד בשמיה וארשא ר"ל היסוד שהוא כל אוחו בשמים ח"ה וכארץ מלכות. **הענין** לדיק לידע הקדמה א' והיא זאת דע וכן כי החסון דוא הם יודים מחורא ודעה כטופס וכמו שיש בלחי' בגללוהו ה' בחי' נדמה"ן הוא בפרסות ככל פרטוף גמלא ששירד לז"א מאבא לחוח חממה שלו יורד לו סיפס א' כולגב מניר דאבא פי' כח"ב מנמינה פשירית שלהם וחזית. של אבא פי' מדתם שלו ולמשה מהם יודים חסדים לדעת דוא. **והי'** בסתן סג"ר דאבא הם בחינת יחידה חיה נשמה ומדמה ולמשה הוא רוח של אבא והוא כולגב ג"כ מ' בסוד ו' היכלות שיהיה ראשון כולל פי' וזה כלל הוא בכל מקום זו' של ענין נשמה עשרה לשלמשה ממנו **ונ"ר של הדעת פלמו** דאבא נשארים כדעה עמלו ואינם התפשטים כלל בז"ה דאבא לפי שבהם מאיר אבא מ' בחינות טליוטה שבו שהם כחנ"ד ומאירים כנ"ר אלו של הדעת **והנ' מאירים בז"ה של הדעת פלמו** ואלו הנ' הנשארים כדעת הם סוד י"הו שהמנו מחושים כולגב שהם הנ"ר של הדעה כמאירים בהם כח"ב פליונים של אבא ואשילו חלו"הו' של הדעת שהמנו שמתפשטים בז"ה של אבא אין מתפשט מהם אלא היות דכל אחת מהם כי גם בג"ר של כל א' מהות' של הדעה נשארים גם הם בדעת פלמו והם שרשים לשבעת החממות שנתפשטו ואלו כו"ה דוא

דעת דאבא הם הם המתפשטים בדעת דוא והם חמשה חסדים ונ' כוללים וזהו כל חסד שירד מהדעת של ז"א לו' דוא אין בו אלא ז' בחינות כי ג"ר נשאריו כדעה כדפי'. וזהו חסד כדפוס העומר כל חסד א' שבו א' ולא יורה שאין בו אלא ז' סדך מקורו מאבא כל חסד הוא י' ונ"ר של חסדים נשאריו כדעה שפ' משפיעים הנ' מוחין פליונים ואלו הה"ה יב' כוללים שיודים מאבא בדעת ז"א כלידים כ"א מ' אפי"ו שיקרם באבא הם ז' הנה כל אחת מהלוי היות כדדמם בז"א נעשים כל אחת כולגב עשיר סדך כל מלאות האלו' הו' פליונים נעשו י' למשה ז' דמתיק נעשו י' כ"ח"ח ח' דא"ח נעשו י' כמה שלמשה כנגד ז' היכלות כדפי' וא"כ החסדים שיש בדעת כ"א כלל מ' כפי מקומם בז"א אפי"ו שמלאותם ושרשם באבא כוללים מ' של כל א' וכשמתפשטים אלו החסדים כל

ערכה נ"י ודע רמז לודע הנבדיות. שאטו משוררים ליונו

ולזה ביום היר' חוכמים איהו ה"פ לעורר הינ' בחי' שבה ולזה הם ה' דדים לבד. אמנם כולגב אינם אלא שנים ב' גבורות המכוסות שאינם מתקיים אלא כדרך עליה החסדים כנ"י בחקומו שאח"ך כשמתפשטים במלכות נכנסו אלו ב' בניה שלה ומתחלקים בחי' שלה ולזה נקרא נ"ה ב' כדי שרבה ב' גבורות דג' הוליה לדין לקשר עם הדדם שבה חז"ת להמתק ולזה אינם גילגה אלא על המים שבה חסדים ולכן ג"כ נ"ה דוא וכל יוק' לזה שלהם לבד מנושא שבה חז"ת גמלא שאין להם נ"ה ומאיר זיונו הנשפה כפה א"ל מתפשט אור גדול עד היסוד ונגדלים ביה. ולזה נק' יסוד מוסף שטימסוף האור חסו ערבה ע"ב ר"ה ע"ב הם חסדים המתחלקים בחמינת הגבורות שבה ר"ה ר' אחרים שלו עולים ב' ה"ה ה' אוחיות אלהים. עוד אחרו רז"ל ערבה אין בה ריח וטעם שיש ד' חושים השמיעה וראיה אינם נרגשים כלל שהם דקים חייב' ונעשה בה מניה פקקן פילאין דז"א שהאור מתפשט בה כדקוים גדול פי' עני' דנוקה דאשמה בתוך שלם כנ"י בנח' וריח וטעם שהם נרגשים אינם באים לה אלא פי' היסוד שלו נשפעה לה דעת וסס אור חיד' לשון שלה וגם שם הוא

מקבלי' מנ"ר של ז"א כמו שפי' באבא פלמו אמנם כשמתפשט' אלו של ז"א יש בהם **דברא** משא"כ באבא כיביון שדדשו נקודה ה' קד כל החסדים כשמתפשטו כפרלוכו מתפשטים כולם ביחד כחסד חס"ב כגבורה וכן כולם ופי' בנייתו פתיקא כדפירש בפ' כראשית בהקדמה אמנם בז"א אטו מחשבתין כ"א לבדו מהדעה כדפי' כדדושים שלי וזה הוא מהחסדים שנשאריו כדעה ז"א אחר שמתפלקים ממנו החסון ונשארים אלו בדעת שלו לזכרו ולא לזכור זיונו. כי מה שד"ך לאווי אח"כ בא פי' ההלכות פתונה כדעה ולפי שא"ה ר"ה שיטור' החסון לזונו לייס שמיני עננת אטו ששים בו הכנה מה שיש בכל פרטוף שיהיסק אור הדעת ויהרנו ויתפשטו בכל הפרטוף כבוד הנשטע להיות בכל האחריות שלו הכנה לקבל החסדים של הזונו חס"ב. **תמלא** שכל מה שאטו פוסין כולגב היא להעלות מה שנגמם בכל התדדיות לזכר פתקן לקבל מהדעת יותר אור להיות בהם הכנה לקבל חסדים שהם יותר גדולים ולזה לדין לביון בשם י"הו' ובדי לקבל הארה מה"ה שנשאריו כדעה יחס יקבלי ממה שלמטה כפי אותו הערך ולזה כיון שאטו אחרים שירד הכנה א"כ לא ירד אלא הו' של כל א' ואחר ולא הנ"ר כי הו' מאיר' בהם אכל אינם שם פתקן ולזה קראם זרועות וסוקי' שהם פתקים שרים ולא קראם כפשים וירכים כי הכפשים והירכים הם בחינת ג"ר ושניים ג' אמצעים ואחריות ג' חממות. וכבר נודע שאלו החסדים פיקרם ה' הו"ית ועולים עיין יקל' גני' וכן הו' גבורות ה' הו"ית ג"כ יבשתתפשטים כז"א שהוא ו' נעשה קול והגבורות בנקבה שהיא ה' נעשה קליה דעת ק"ל. גמלא כי ה"ה הם העין א' שלה שפה א' עיקריות יכ"א מהם נקרא עין כי כ"א כולל כולם ויהו ה' מהם שהם חז"ת נקרא פניים ככ"א נקרא עין ונקרא זרועות ונישא להודות שאין בהם ג"ר כדפי'. והנ' מהם שם נ"ה הם סוקים ג"כ להודות שאין בהם הנ"ר והם לקבל השמחים. וא"ת כיון שכולם מלאות עין א' למה נקרא' הנ' פניים והשנים שפחים הפנין שניה לעולם הם בחיני' דינין כדאיהא כבוד ומרני נחל ואשילו למעלה כז' חיקויני עתיק אחרת שמהם ונלחים השערות מחאה לעילא אור חסד כטופס באותן שהם בחינת דינים לעולם ולזה כשמאירים בז"ה דוא כבוד פנימי הוא כדקוים גדול כדפירש

ה"ה נ"י חיים וא' יותר יהם החיים הנמשכים מהבינה כי אינו דומה החיים הנאים מהבינה לחיים הנאים מ"א ולולגב נ"י חיים הנאים מ"א ולזה תרם שהוא החיים שנאים מנינה הוא יותר אחר. אמנם טעם שהם נ' דדים כנגד ב' פניים שאז"ל תרם דומה לפניים ולכבדן ג"כ מ"ש הרשב"י בחיקון י"ג נ' הדסים הם חרין דרועין ונפוא והם לקבל עינא יסודין כנפי עינא ב' דדין ערבות הם לקבל ב' שוון ולקבל ב' שוקין. ואיך לודקים דברים הללו אם הם פניים אינם דרועין ואם הם דרועין אינם פניים ועוד לקבל עינא ונ' כנפי עינא ששה הנ' כעין אחר. ועוד אחר ב' דין ערבה לקבל שוקין ולקבל שוון ורז"ל שאחריו כנגד המינים ולדכניהם ג"כ אינם שוים. ואיך הם ב' הדסים חז"ת ועוד איך אחר ב' בדי ערבות לקבל שוקים ולקבל שפחים מה שייכות לשוקים עם השפחים. **גם** לדין לידע למה נקטו זרועות ולא כפשים ושוקים ולא ירכין שכן קורין בכל מקום ב' ירכין לבד מנופא

לפי' ו

סדר סובות

שהנענע הלולב תניעו עד החזה שלך להחיר לרחל המחלצת ארצות
 מצרים : ד' ג' יענועים הם ח"י בכל פעם ג' לכל צד וצריך להוליד ולהביא
 פ"א פעם שנית וכן פ"ג ולא תעשה ג' הולכות הצופי' והובאות רצופים
 בענין נטילת לולב צריך שחוקק לעולם תגלגלו דרך ודילחו ובשר
 בשאתה מנענע לצד מטה • שהוא א' מן הו' נענועים • אל חנענע בדרך
 בני אדם שהופכים ראש הלולב למטה לצד הקרקע • אל ראש הלולב
 תהיה למעלה אפי' כאשר אמה חשפיל ידך למטה ג' נענועים צריך
 להיות דרך נדילחו כי הלולב חמיד אפילו בהיוחו יונק מצד מטה
 של הדעת חמיד ראשו למעלה כי מטה של הדעת הוא יותר גבוה מן
 הלולב • וא"כ איך תהפוך ראש הלולב ומכפוף למטה לקרקע • ענין
 נענועים הם ד' נענועים חוץ ההלל חוץ מן הראשון שאם בברכה
 על נטילת לולב וכל נענוע מאלו יהי' שלם בכל פרטיו כמו
 הנענוע הא' של הנכ"ל • ואמנם סוד הד' נענועים אלו צעת ההלל
 הוא שחיוין כי הלא בכל פעם מהם י"ח יענועים לנ"ל • והנה ד"פ
 ח"י הם ע"צ : והם בהודו לה' הראשון פ"א ובאנא ה' הוסיע' כפול צ"פ
 בהודו לה' בסוף המזמור הדי ד"פ ח"י והם גי' ע"ב (מלכד פעם א'
 שנוצרים על הלולב קודם החפילה) וסוד הענין כי הלא בארנו כי
 בכל יום נכנס חסד א' וכבר הודעתך בסוד יומם יצוה ה' חסדו כי
 החסד א' הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום : בוונת לולב יבין
 שגי' חיים וכשמנענע לא יגע ראש הלולב בכוח ויסאר מקום הלל בין
 הכוח לראש הלולב וזה החלל הוא בחוץ המקיף ומפני זה הוא אהיה
 הויה אהיה גי' חיים כזה י"ה ו"ה י' עשרה ד' צורת ב' ווי"ן וי' גי'
 ד"ב הרי ל"ב ד' הרי ל"ח אחרונה ג"כ צורה כזו כ"ב הרי
 והן אומות בשם זה הרי חיים •

תפלה נאה לאומרו קודם נטילת לולב

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי בפרי עץ הדור
 וכפות גברים וענף עץ עבות וערבו נחל אומות שמך המיוחד
 תקרב אחד אל אחד והיו לאחד' בידו ולידע איך שמך נקרא
 עלי וראו מגשת אלי בני ענוע' אותם תשפיע שפע וברכות
 מדעת עליון לגוה אפריון למכון בית אלהינו ויהא חשוב לפגך
 מצות ד' מינים כאלו קיימתיה בכל פרשותיה ושרשיתיה ותרו"ג
 מצות התלו' בה כי כוונתי ליחד שמו דקב"ה ושכינתיה
 גדחילו ורהימו ליחד שם ד' בן ד' ביהוד' שלום בשם כל ישראל
 אמן ברוך יהוה לעולם אמן ואמן :

כוננת ברכת הלולב שפא

ברוך יסוד או"א המשפיעים אל אתה חסד **יהוה** ת"ת יום

יאהדוניה פנימי ומקיף דחסד שבחסד ז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ב פו"מ דחסד גבורה ז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ג פנימי ומקיף דחסד ת"ת ז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ד פו"מ דחסד דנצח דז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ה פו"מ דחסד הוד ז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ו פו"מ דחסד יסוד ז"א לנוקבא

יהוה יאהדוניה יום ז פו"מ דחסד מלכות ז"א לנוקבא

אלהינו גבורה מלך בינה העולם מלכות אשר בינה

חמאשרנו קדשנו דעת ות"ת במצורתיו נו"ה וצוננו

ביסוד על נטילת לולב מלכות :

ברוך יסוד או"א המשפיעים אל אתה חסד יהוה ת"ת

יוד הא ואוהא אלהינו גבורה מלך בינה

העולם מלכות שהחינו ביסוד וקימנו בנו"ה והגיענו

לזמן הזה מלכות :

סדר הנענועים דיום א

דרום ויכוון להמשיך בלבוש אף דא יוד הא שביכוד

התבונה שבו מוח הדעת דז"א שהוא יוד הי וין

או יוד הי וין להמשיך (מג' מוחי חב"ד) דחסד

החסד שבחסד שבדעת דז"א שהוא : הולכה א יוד

סדר הנענועים דיום א

יְיָ דָּוָא וְאֵן הוּבָא אַ הָא הוּלְכָה בַּ יְיָ הַיּוֹאֵן
הוּבָא בַּ הַיּוֹלְכָה גַּ יְיָ הַיּוֹיֵן הוּבָא גַּ הַיּוֹלְכָה

לחסד החסד שבחסד דו"ק שלו • וממנו לנוקבא :

יְיָ הָהּ וְיָ הָהּ ובהגיע הלולב ומינוי בחזה יושלם

הי דע"ב :

צפון ויכוין להמשיך בלבוש **אלף** **הא** **יוד** **הא**

שביסוד התבונה שבו מוח הדעת דו"א שהוא **הי וואו יוד** להמשיך (מג מוחי חב"ד) מגבורת החסד

שבחסד שבדעת דו"א שהוא הולכה **א** **הא וואו יוד**

הוביאו **א** **הא** הולכה **ב** **הי וואו יוד** הובאה **ב** **הי**

הולכה **ג** **הי ויו יוד** הובאה **ג** **הי** לגבורת החסד

שבחסד דו"ק שלו וממנו לנוקבא **יוד** **הה וו** **הה** ובהגיע

הלולב ומינוי בחזה יושלם **הי** דס"ג :

מזרח ויכוין להמשיך בלבוש **סף** **הא** **יוד** **הא** שביסוד

התבונה שבו מוח הדעת דו"א שהוא **ואו יוד** **הא**

להמשיך (מג מוח חב"ד) מת"ת החסד שבחסד שבדעת דו"א שהוא הולכה **א** **ואו יוד** **הא** הובאה **א** **הא**

הולכה **ב** **ואו יוד** **הי** הובאה **ב** **הי** הולכה **ג**

יוו יוד **הי** הובאה **ג** **הי** לת"ת החסד שבחסד דו"ק שלו • וממנו לנוקבא **יוד** **הה וו** **הה** ובהגיע

הלולב ומינוי בחזה יושלם **הא** דמ"ה :

מעלה תכוין להמשיך בלבוש **אלף** **הא** **יוד** **הא**

שביסוד התבונה שבו מוח הדעת דו"א שהוא **יוד ויו הי** או **יוד ויו הי** ובהמשיך (מג מוחי חב"ד)

סדר הנענועים דיום א שפב

שבדעת דז"א שהוא הולכה א יוד ואו הא הובאה א

הא הולכה ב יוד ואו הי הובאה ב הי

הולכה ג יוד ויו הי הובאה ג הי לנצה החסד

שבחסד דו"ק שלו וממנו לנוקבא יוד הוה וו הוה ובהגיע

הלולב ומיניו בחזה יושבים הי דע"ב :

מטה תכוין להמשיך בלבוש אלקה הא יוד הא

שביסוד התבונה שבו מוח הדעת דז"א הי יוד ואו

או הי יוד ואו להמשיך (מג מוחי חב"ד) מדהוד

החסד שבחסד שבדעת דז"א הולכה א הא יוד ואו

הובאה א הא הולכה ב הי יוד ואו הובאה ב

הי הולכה ג הי יוד ויו הובאה ג הי לרהוד

החסד שבחסד דו"ק שלו וממנו לנוקבא יוד הוה וו הוה

ובהגיע הלולב ומיניו בחזה יושבים הי דס"ג :

מערב תכוין להמשיך בלבוש אלקה הא יוד הא

שביסוד התבונה שבו מוח הדעת דז"א

ואו הא יוד או וו או וו הי או יו וודו להמשיך

(מג מוחי חב"ד) מיסוד החסד שבחסד שבדעת דז"א שהוא

הולכה א וו או וו הי או יו וודו הובאה א הא

הולכה ב וו או וו הי יו וודו הובאה ב הי

הולכה ג וו יו וו הי יו וודו הובאה ג הי ליסוד

החסד שבחסד דו"ק שלו וממנו לנוקבא יו וודו הי הי

יו וו הוה ובהגיע הלולב ומיניו בחזה יושבים הא דמ"ה :

סדר הנענועים דיום ב

דרום תכוין להמשיך בלבוש אלקהא יוד הא שביסוד

התבונה שבו מוח הדעת דו"א שהוא יוד הי וין

או יוד הי וין להמשיך (מג מוחי חב"ד) מחסד החסד

שבגבורה שדעת דו"א שהוא הולכה א יוד הא ואו

הובאה א הא הולכה ב יוד הי ואו הובאה ב

הי הולכה ג יוד הי וין הובאה ג הי לחסד החסד

שבגבורה דו"ק שלו וממנו לנוקבא יוד הה וו הה

ובהגיע הלולב ומיניו בחזה יושלם הי דע"ב :

צפון תכוין להמשיך בלבוש אלקהא יוד הא שביסוד

התבונה שבו מוח הדעת דו"א הי ואו יוד להמשיך

(מג מוחי חב"ד) מגבורת החסד שבגבורה שדעת דו"א

שהוא הולכה א הא ואו יוד הובאה א הא

הולכה ב הי ואו יוד הובאה ב הי הולכה ג

הי וין יוד הובאה ג הי לגבורת החסד שבגבורה דו"ק

שלו וממנו לנוקבא יוד הה וו הה ובהגיע הלולב

ומיניו בחזה יושלם הי דס"ג :

מזרח תכוין להמשיך בלבוש אלקהא יוד הא שביסוד

התבונה שבו מוח הדעת דו"א הוא ואו יוד הא

להמשיך (מג מוחי חב"ד) מת"ת החסד שבגבורת שדעת

דו"א שהוא הולכה א ואו יוד הא הובאה א הא

הולכה ב ואו יוד הי הובאה ב הי הולכה ג

וין יוד הי הובאה ג הי לת"ת החסד שבגבורת

מארכבם פרטו א"ל וז"ל דשרתף האחד דב"ן דמ"ה וכן
 פד"א ארכבם פרטו בגבורה נחמד איר ושרתף האחרת
 בסיון ושרתף אגלה נחמד ושרתף האור באב ושרתף היסוד
 באלול באופן כי בגמר י"ב חדשי הגנה נמרים להחבר
 ולהתקן כו"ק דמ"ה ודב"ן דפרטו האחר דז"ל דכלות
 הגנה ס"ח. וזה הסדר בין לרבי אליעזר ובין לרבי יהושע
 שאמר פנימיות העולמות אלא שבחטומם העולמות מחילים
 להתקן ו"ק דמ"ה עם ו"ק דמ"ה דב"ן בגשה חדש
 העורף כמ"ל ואח"ך ו"ק דב"ן דמ"ה עם ו"ק דב"ן דב"ן
 בו' חדשי הקץ כמ"ל בדעת ר"א אבל בפנימיות העולמות
 שלא היה חילת הגנה אלא מניסן מחילים להתקן ו"ק
 דב"ן דמ"ה עם ו"ק דב"ן דב"ן בגשה חדשי הקץ ואח"כ
 בגשה חדשי החורף נחקקים כו"ק דמ"ה עם שש קלות
 דמ"ה דב"ן כמ"ל בדעת רבי יהושע. כי רבי אליעזר מביא
 ראיה מהעשבים והאילנות שהם חילוניות העולמות ורבי יהושע
 מביא ראיה מפעלי חיים שהם פנימיות (ג) העולמות (ד) אספר
 כי ר"א סובר כי בתחילה בו' חדשי החורף נברא ונתקן
 חילוניות החילומות ואח"ך בו' חדשי הקץ נברא ונתקן פנימיות
 החילוניות :

ע"ה ע"א) ורבי יהושע סבר כי בתחלה נקין נברא
 ונתקן פנימיות דפנימיות ואח"ך נחורף
 נברא ונתקן חילוניות דפנימיות. ואז שר"י סובר שבקין נברא
 ונתקן חילוניות דפנימיות שהם בפעלי חיים ובחורף נברא ונתקן
 פנימיות דפנימיות שהוא האדם באופן שש חלקות רבות
 לבנין ולהשמות דבריהם :

כי מתפלת ר"ה נראה שאנו ששים כדברי שניהם זה
 היום תחילה מתעורר :

הנסירה שבר"ה לנפת הזמנים ושכל לילה לימי ו' ימי
 בראשית (פ) ולר"א בר"ה תחילת חיקון והמשכת
 המוחין דאב"א לזו"ף הגוללים דזו הגנה הנכנסת ונסירה
 והמשכת מוחין דפד"ס לזו"ף דשנה שפירה והמשכת החסדים
 וחיונו דש"ס לזו"ף דשנה אשחקד :

ולר"י אפסח החלמת חיקון והמשכת מוחין דאב"א לזו"ף
 הגוללים בזו הגנה ונסירה והמשכת מוחין דפד"ס
 לזו"ף דשנה שפירה חיונוא עילאה לזו"ף דשנה אשחקד :

והמשכת המוחין כלול פסח ויום (ו) ראשון דפסח
 לזו"ף שהם נבחי' לך הב"ן הכת' טוק' דזו"ף
 הגוללים דשנה שפירה והם המוחין דמים הנכנסים בטקבא
 תחילה לפי שמה להגדילה חכמת גדולתה דפנים כדי שאחך
 רשימו דכל המוחין כדי שיהיה לה מליחוס להבנות בפנים פ"י
 כזו' בפמירה דתול פ"י מלות ספירה הפומר :

ענין וסדר המשכת המוחין דה"ח וכללותם וכללות כללותם
 נעשעפי הלולב בברכה ובהלל והוא להמשך המוחין לג'
 פרלופים חב"ד לכל קגה מו"ק חג"ס דה"ח דפ"ה וב"ן דטוק' שהם
 יעקב ורחל (ו) והענין כי הו"ק חג"ס ונה"י הם ב' פרלופים
 מלבישים זה לזה בשוה כי פרטוף דחג"ס כלול מחג"ס ונה"י
 מחפסמ עד למטה ועליו מלביש פרטוף דנה"י גם הוא כלול
 מחג"ס ונה"י וב' פרטופי החג"ס מלבישים זה לזה בשוה כי
 האחד הוא פרטוף גמור כלול מחג"ס ונה"י וכעוד דב'
 פרטופי הנה"י שכל פרטוף כלול מחג"ס ונה"י והם מלבישים
 בשוה לג' פרטופי החג"ס האוכר :

ועל ג' פרטופי (ח) החג"ס האז"ל מלבישים ג' פרטופי
 המלכיות שלהם וגם הם כוללים מחג"ס ונה"י ועל ג'
 פרטופי המלכיות האוכר מלבישים שלשה פרטופי הנה"י ועליהם
 שלשה פרטופי המלכיות שלהם ונמלא כי ג' פרטופי המלכיות
 דנה"י מלבישים לג' פרטופי הנה"י והם מלבישים לג' פרטופי
 המלכיות דחג"ס והם מלבישים לג' פרטופי החג"ס וזה הסדר
 הוא

וסם ויוז דנשיקין דא"ל להאיר ויק ח"א אחר שפלו ונכללו
 כה"י שלו נחג"ס ונחזנו מ"ה וב"ן דחך וגרין ויוז דנשיקין
 נח"כ זיוונים כטרם ומשכ נמשכס הסיפה עם הו"ק ח"א
 דרך חוס הסדרה עם ס"ח לנה"י דיליה סוד וז"ל דיליה ונזדונו
 וססם נמשכו ליסוד סוד יעקב ורחל דיליה ומחזנו המ"ה
 וב"ן שבו והמשיכו להם לו"ק מיסה כלולה משלשס פיסין אש
 חיס רוח וסם המוחין שנמשכו מהכ"ה לו"ק ואז יסוד דא"ל
 נק' שופר לך מלמשלה ורחב מלמסה בסוזמו. ואז מן
 המלך החלמה היסוד החחיל לקרוח ליה"ה שהם אור"א שימשיכו
 משס אליהם אס הסיפס הגזר והאמנס במרחב השופר שהוא
 סוף היסוד דא"ל פגני יס אור"א כי משס הסיפס הנו' ילאה
 וקבלה י"ה אור"א להקנה כפיטור מ"ס ש"ה ח"א פ"ס :

ידוע מ"ס הרב ז"ל כי בכל ר"ה חזר האילנות העליון
 לכמות שהיה בתחילת הבריאה והפנין הוא כי בכל
 שנה הגה יס בירור ותקון חדש מבידורים חדשים אשר עדיין
 לא סנדררו ולא עלו ולא נחקנו מבראית העולם ועד עתה
 וסדר חיקוט הוא כסדר החיקון שחקן בבריאת העולם והוא
 פסוס למחילים בדברי הרב ז"ל כפי מה שביאר לנו בפ"ה
 ובס' מ"ס וכנמה מקומות אמנס זהו בבחינת בירור ותקון
 הנעשה בבחינת הפסיוס והמניס שהם הגמים של האמקות
 וסיוולת הגמניס ועוליס משפסה לשפסה עד א"ס כמבואר
 אלויט כפ"א בהקדמה פ"ס. אמנס בבחינת בירור ותקון
 שסם ימי הגבוט שהם סרטי שסח ימי בראשית הגמניס ועוליס
 משפסר לפסר לשחא אלפי שני (ה) :

הנה (פ"ב) בכל יום נברר ונתקן בכל מה שנעשה בו'
 ימי בראשית אמנס הוא בבחינת פרטוף אורו
 יום כמ"ס בפ"ה וכן הוא מבואר בפ"ה ובס' מ"ס ובדרוש ברכס
 הפסיל ובנמה מקומות וזה פסוס וכתב הרב ז"ל ג' ידועי ר"ה
 ונספסר הכזוס היסן בדרושי ר"ה כביאור ענין חסרון ומלוי סלכנס
 כי י"ב חדשי הגנה הם כנגד י"ב ידועי הו"ה וי"ב ידועי אה"ה
 וסם ו"ק שסם שסס מלכיס דז"א וו"ק שסם שסס מלכיס
 דטוק' ובגשה מדשי החורף נחקקים ו"ק דז"א והם מ"ה דמ"ה
 עם מ"ה דב"ן הק' דכורא (ב) נערך ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן
 ובגשה חדשי הקץ נחקקים ו"ק דטוק' והם ב"ן דמ"ה עם
 ב"ן דב"ן הגק' נוקבא בערך מ"ה דמ"ה ומ"ה דמ"ה (כך)
 מלאחי ונ"ל שג"ל מ"ה דב"ן) וכל חדש כלול מארכבסה שבוטות
 שבהם נחקקים ארכס אופיות הו"ה דכללות הו"ס דכל קגה
 שסם ארכבסה פרטופי אור"א חו"ן דאופו הקגה וכל שבוט
 כלול משפסה ימים לחקן השפסה פלכיס דכל א' מארכבסה
 פרטופיס הנזכר בכל קגה והם כסדרן כי בחדש אשרי נתקן
 פרטוף האחד דמ"ה דב"ן פ"י פרטופי חסר דמ"ה דמ"ה
 באופס הגנה והוא באופן זה כי בארכבסה שבוטות שבו נחקקים
 ארכבסה פרטופי אור"א חו"ן דחסר הכו'. בשבוט ראשון נחקקים
 שפסה מלכיס דאב"א. בשבוט שני שפסה מלכיס דאמלא דחסר
 האוכר בשבוט השלישי שפסה מלכיס ז"א דחסר האוכר. בשבוט
 רביעי שפסה מלכיס דטוק' דז"א דחסר האוכר וכל שבוט
 מארכבסה שבוטות דמדש חשון נחקקים שפסה מלכיס דכל א'
 מארכבסה פרטופי אב"א ודאמלא ווסיר וטוקביה דפרטוף בגבורה
 דמ"ה דב"ן פ"י שפסה מלכיס דכל אחר מארכבסה פרטופי
 אור"א חו"ן דפרטוף בגבורה דמ"ה דמ"ה וכן עוד דפרטוף
 הס"ס נחמד כסליו ופרטוף הגלם בטבת ופרטוף הסוד בשבט
 ופרטוף היסוד באדר. אמנס יס ביניהם שיטי כפי הסדר
 הפרלופים דהו"ה והו"ה המתייחסים לאופו האדש כמ"ס
 בע". וכן עוד כו"ק דב"ן דב"ן הנחקקים פ"י ב"ן דמ"ה
 בגשה חדשי הקץ כי בכל שבוט מארכבסה שבוטות דחדש
 ניסן נחקקים שפסה מלכיס דכל א' מארכבסה פרטופי אור"א
 חו"ן דפרטוף האחד דב"ן דב"ן פ"י שפסה מלכיס דכל אחר

הגדות וביאורים (ה) פיין דל דף ר"ס פ"י ד"ה אמנס חף ר"א מ"ז ד"ה ואלו : (ב) סם דף קס"ג פ"א : (ג) אצ"ה כלה בשס ר' פ"א פכואר שפסוס
 סם חילומות העולמות פ"י. חסם ליעקב : (ד) סר"א דף ר"ג פ"א : (ה) סם דף קס"ג פ"א : (ו) סם דף קל"ג פ"ב : (ז) סם דף ר"א
 ר"ה וס"ס דף ר"ג פ"ב : (ח) סם דף קס"ג פ"א :

הכי למה זה לריך לעשות הולכות והוצאות גי'ם בכל קלה וריק סיה די צהולכה אחת והוצאה אחת וכן נראה ומה שחלחתי להרמיז ארצ'י זלסיה צקדורו אשר צו היה מוכין אחר שהציו כל קדר העשרות הכי עד פלוגתא דשערי צקדר נענועי הצרכה כחצ עור צאותה שיעה צקמוך וצנעטעי ההלל להמשיך מיומא דכולאו חקד העליון העמוד למעלה חחה הציה צין צ' כחפין לפרלוק פמיו דרי' ומשם מצפנים מכים צמוז ויולא הארץ החקדים עם הארץ שם יהי שצנהם שסם הנפשות שצנהם אל הדעה דטקצא הי אחרונה ועסם לויק דילה עכיל וצדאי דשייך כל העשרות הכי ולזה כתבו צחדל ומחלל זה אחר זה:

מ"ש עור שם צקדור צקדר דציי ליל דלא עלי'ם כניסח המוחין צי'אל על קדר זה ולהמשיך המוחין צדעת החילה אך נראה ומכין דעיקר כל הנענועי הלולב הוא ללריך הטקצא כנשכים ומקו חמלעי מחילה וכן מלי'ם צעוריה צצרכה על הלדיקים יע"ש צשער הכוונה:

ובענין החילוק שיש בין נענועי הצרכה לנענועי ההלל דע נענועי הצרכה הוא לתמשך המוחין מגיד דויק דדעת והוא צמיח מלי' של הדעת ולזה צא צצרכה צלא דצור רק ע"י המעשה דנענועי הלולב וסדע דכל מלות מעשיות הוא צמילי' כחי צעיה סיי' פ"צ ופי"ג וציי'ם וצנעטעי ההלל הוא לתמשך מחקד יומא דכולאו כחי צשער הכוונה דרוס הי דקדו'ם וצפעיה פ"צ דלונב דיה צענין נעילה לולב וכו' ונדע דחקד יומא דכולאו הוא למעלה צפמי'יות הדעת והוא צין צ' כחפין חחה הציה צצברון ולזה הוא ע"י ההלל שהוא צדצור צצמי'ת הפמ"י דכל דצור הוא צצמי'יות כחי שם:

אלא ללריך להצין דמלי'ם כמה מיי' פ"י'יים צענין קדר הנענועים ומנעו'י הצרכה ההלל דלפי החיל דצרכה הוא צצמי'ת החילי' של הדעת וצהלל הוא צפמי'יות הדעת חקד יומא דכולאו אי'כ סיה לריך להיות ארצ'ע מיי' נענועים צצרכה ע"ד ההלל שסם צצמי'ת ד' מוחין מוי'צ תוי'ם [ע"ן ש"ש ח"ג דרוס ד' דעומד אוח הי צענין שורש יומא דכולאו יע"ש ולי'ע להשוות הדקדו'ם:]

ועוד דלולב היא מלות מעשית שהוא צמילי' כחי צעיה שם פ"צ ולי'ק צא להשלים מעשה החפ' שפ"ה פמי'יות ע"ין מ"ש לעיל צענין תקיעת שופר יע"ש: דנענועי הצרכה הוא מיע דאורייתא ודי ציי'אל לא כן צהלל לפי שהיא מדצבן לזה לריך ד' פעמים ועד אפטר דהוא הטעם עליון יטן דנענועי הצרכה הוא צמי'ת חילי' לזה די צעיקר העולה דאורייתא לא כן צהלל שהוא צצמי'ת הפמי'יות מחקד יומא דכולאו לזה לריך ד' נענועים [ע"ין צפעיה פ"ג דלולב דיה מהצצרים:]

ג ל"ל דרציו' כחצ צשער הכוונה דרוס הי דקדו'ם וצפעיה דד' נענועים סם ככד ד' שמו'ת עקמי'צ וצדרוס הי כחצ דלריך לכוין צג' נענועים הראשונים שהם דרוס ולפון ומרח לבי' יהי דעקמו' וכן עדי' צג' נענועים מעלה ומטה ומערב ולא חילק צין נענועי הצרכה לנענועי ההלל ושם צין לא חכר לכוין צו ומשמע דלריך לכוין צב' הכוונה הכי שהוא צד' שמו'ת עקמי'צ וגם צג' יהי הכי ולא ידעיק אופן קדר הכונה כ"ל הוא ובקדור להרשי'ם זיל כחצ לכוין צאופן זה צנענועי הצרכה דרוס ולפון ומרח ג' יהי דעקמו' וכעדי' מעלה ומטה ומערב ושם צין לא חכר לכוין צו רק צמלכות דב' שמו'ת הכי הי' אחרונה וצנענועי ההלל שם כחצ לכוין צכל נענוע מדי הנענועים שם אחר כולו דעקמי'צ צאופן זה כל הי' רוחות צנענוע הדו' שם ע"צ וצאחא לי' וצ' ס"ג ומיה וצהדו' שם צין הכולל ומחלל דצד' נענועי ההלל הם עקמי'צ ולא כחצ לכוין

הארתה צ' יחד לטקצא וע"ין מ"ש רציו' צשער הכי דרוס קדו'ת פ"ג כי מה צנעטעה עתה צכל חלו הימים שצין ריה לשי'ע נעטעה צכל יום וצכל הפל'ם יע"ש וצדאי' דגם החקדים נחיים הארתה לטקצא צכל יום חלל דלא פורס והדצ'ר מוצן דכליל כחילי' וע"ין צכונה העומד צקדור צקדר המושכת החרי' יע"ש: וצענין המושכת חגי' דמוחין צכל קלה עם החקדים מה עבי'ם חלל כצ' מושכ' כל המוחין צרי'ם ויוסי' נראה לע"ד דהם הם העולים ע"י נענועי הלולב לעורר מידות העליו'ת וצחה חחיים לנפלא דיי'ל עם החקדי' וע"י ההכאה צמזה חחיים לטקצא ללריך הזוג דשי'ע אך ליע דלא מלי'ם עדי'ו לטקצא צחול ולי'ע:

ג דע דה צשקט צצמי'ת הדעת לולב ומי'ו דע דכל קדר הכוונה צין דחפלה סמול ורי'ם סבל הוא צצמי'ת הדעת כח"ש רציו' צדרוס הדעת שם נה"ש דקיה ע"אל [ד"ם ע"ד] [ע"ין ע"ה שכי' פ"צ כלל י"ד עליות החקדים ורי'תה הוא דרך הדעת יע"ש פ"ח פ"ח דלולב:]

ומ"ש עוד צקדור לעלות ענפי הז"ת שצבר נחפשו'ו וכו' זה פשוט [פ"ח ספ"ח דלולב] דהנענפים הם המוחפשו'ים והשורש כח"ר צדעת כחי צעיה צכיו ומחם צשכי'ג פ"י ושכי'ה פ"צ כלל מ"ז ושם צש"ש ח"צ שחר הלו'ין [ס"ח צענין קדר זה דקיה ע"ב דק"ט ע"ב דק"ך ע"ב:]

ומ"ש שצבר נחפשו'ו לא ידעיק מדי נחפשו'ו נראה שהוא מצמי'ת התפשו'ות המוחין ציי'אל צרי'ם ויוסי' צנפלה צק"ס ועמידה כנדע לעצדי' הי צכונה וצהוא צצורן דשנה צעצברה ועתה צצנה זו נמשכים הארתה ללוק שכן כחצ הרשי'ם זיל צכה"ש דעיה ע"אל [ד' ל"ח] צדיה כי צנפלה ריה וכו' צרי'ה תחילת תיקון והמושכת המוחין דלציי'א לזרין הכוללים דזה השנה הנכנסת וכסירה והמושכת המוחין דפצ"פ לזרין דשנה צעצברה והמושכת החקדים חות

דשי'ע לזרין דשנה אשתקד עכ"ל [אך ליע צשי'ע דתחילת צרי'ת העולם] אך עדין ליע להצין זה דמזה נראה דהחקדים דוקא נמשכים לזרין דשנת אשתקד והיינו צלי' מוחין עומם שהמוחין דלחרי' צלחרי' וכן דפצ"ם כצ' מושכו צשתי שרי'ם אחרים ולעיל כחצחי צדיה גם ליל וכו' דהחקדים צלי'ם יחד עם המוחין וקושי'א זו נפלה להרשי'ם זיל מיה וציה וציה דלעיל חמור זיל וקדר המושכת המוחין דהיא וכללוחס וכו' וכאן אחר החקדים דוקא נמשכים לזרין דשנת אשתקד והיע"א:

ובענין טקצא זאת הנמשך לה החקדים העומדת צמזה דיי'אל חלל כצ' עלתה ציום הכפורים עד הכתר ח"ל ולי'ק היא צמזה ע"ין צש"ש ח"ג דרוס הי דקדו'ת מ"ש ת"ח דקמי'ז יע"ש:]

ובענין נענועי הלולב ח"י מלי'ן לך המוקדמות אשר דיצ'ר צו החי'ם זלסיה דקכ"ד ע"אל דיה ומ"ש דק"ך ע"ב ד"ם וצבוא דרצין ע"ב דיה והגה דר"ח ע"ב דיה ומעשה וכו' וד' ק"ט:

ג לריך להצין צענין הנענועים של ההלל אס לריך לעורר כל המדריגות עד פלוגתא דשערי ע"ד נענועי הצרכה או לאו ומה הפרש צרי'תם ובקדור להרשי'ם זיל נראה דנענועי הצרכה הוא להמשיך המוחין והנרמחי' מצמי'ת חגי' דויק דדעת וצנענועי ההלל הוא לתמשך מיומא דכולאו שהוא חקד העליון העמוד למעלה חחה הציה צין צ' כחפין לפרלוק הפמיו דרי' [פ"י לג"י דגי' דויק דדעת] ומשם מצפנים מכים צמזה ויולא הארץ החקדים עם הארץ שם יהי שצנהם שסם הנפשות שצנהם אל הדעת דטקצא הי אחרונה:

דנה דע דצענין זה אס לריך לעורר כל קדר המדרי' ע"י פלוגתא דשערי גם נענועי ההלל נראה פשוט דלריך לכוין ע"י נענועי הצרכה לעורר כל המדריגות דאי' לא תימא

סידור תפלה דהרש"ש חלק ט' ה

יכוין מטבע הברכה כנ"ל עד מלך העולם *) ולהכניס צלם דמוחין פנימי ומקיף
בחב"ד חנ"ת נה"י דבחב"ד דז"א כידוע

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְאֵהֲדוֹנְהוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

שְׁתַּחֲוֶינּוּ יְכוּיִן סָה דְשִׁחִינּוּ הֵינּוּ חֲנֵהִים דְּאִימָא הַנְּכַנְסִים בְּז"א וְכֵס ד'

אָהִיָּה שְׁעוֹלִים כְּמִסְפַּר חַיֵּינוּ

אֵהִיָּה אֵהִיָּה אֵהִיָּה אֵהִיָּה

ח"ת נו"ה יסוד מלכות דאימא

וְקִיּוּמֵנוּ ג' רי"ו סהס המוחין דז"א

וְהִגִּיעֵנוּ יְכוּיִן שְׁהִגִּיעַ גימ' ג' הויות עם י"ב אוסיות דהיינו הג"ע גימ' ג'

הויות ומספר היו"ד וכללותו וכללות הג"ע הם י"ב יהוה יהוה יהוה פוד
יכוין בג' נו נונו דשהחיינו וקימנו והגיענו שצוליס בגימ' ג' כוחות דעס"מ שגנה"י
דאבא מלונשים בג' כוחות דקס"א קס"א קמ"ג דנה"י דאימא ומשס ליסוד דנוק'
שהחיינו גי' צ' כ"ח והגיענו גי' צ' כ"ח וקימנו גי' צ' כ"ח

כ"ח דע"צ	כ"ח דמ"ה	כ"ח דס"ג
יוד ויו דלת הי יוד	יוד ואו דלת הא אלף	יוד ויו דלת הי יוד
ויו יוד ויו הי יוד	ואו אלף ואו הא אלף	ואו אלף ואו הי יוד
כ"ח דקס"א	כ"ח דקמ"ג	כ"ח דקס"א
אלף למד פא הי יוד	אלף למד פא הא אלף	אלף למד פא הי יוד
יוד ויו דלת הי יוד	יוד ואו דלת הא אלף	יוד ויו דלת הי יוד
נלח	יסוד	סוד

קְזַמְן וְנַכְנְסִים בְּז"א הַיְהוּה היינו לחג"ת שלו ומשס לנוק'

כונת

(*) ח"ה כמו ססדר הרש"ש בצברכת יולר איר שנכנס' כל הג' ללמים במלך

סידור תפלה דהרשי"ש

הטולם עוד ל"ל כי מה שנמשך הל"מ בצרכת הלולב בקדש' במלוחיו וכו' והל' ע"י נטילה הלולב [וכמ"ס בנה"ש די"ז ע"ב יעו"ש ואח"כ מהרצנים דבישיבתנו יל"ו ס"ל כי מ"ס הרב ז"ל כי הל' נמשך ע"י המטה לא ר"ל ע"י הנטילה הלולב דוקא כמס"ל אלא ר"ל ע"י הנטוע של הלולב עכ"ד.]

וכ"ז הוא בבחי' לל"מ דל"מ הכולל וכולם נקראים ל' בערך ל"מ הכוללים הנמשכים בהקפות וכן כתב הרב היר"א צמ' וכן מבואר בנה"ש דל"א ע"ג יעו"ש. עוד מ"ס כאן יכוין להטלות ענפי הז"ה וכו' עיין בשמן ששון ח"ד

דק"א ע"א וז"ל ומ"ס שכבר נחפשו לא ידענו מהי נחפשו נראה שהוא מבחי' החפשות המוחין בז"א בר"ה ויה"כ בחפלה בק"ס ובעמידה יעו"ש וכן ס"ל להרב הנז' יל"ו :

והרה"ג שר"ה יל"ו דעתו שהוא בחי' החפשות המו' בז"א בצרכת הלולב דהיינו הל"מ בקדשנו וכו' והל' ע"י נטילה הלולב כמס"ל ואח"כ ע"י נטוע הלולב עולים ענפי הז"ה לשורשם שדעת ומשם עולים דרך המדרגות לשורש היסוד דבארחא דבפלגותא דשערי ולהמשיך משם אור רב ולהמשיכו דרך המדרגות הנז"ל לג"ר דדעת שהם סוד יב"ו וכו' והו' המשכת החם יס לזו"ן דשנה אשחקד והזיווג דש"עגס. הוא לזו"ן הנז' כמ"ס בנה"ש דל"א ע"ב בד"ה הנסירה שבר"ה יעו"ש עכ"ד ופנ"ד ויעב"א :

א"א סהרי"מ נ"י והלטי"ר אלעזר ידיד הלוי

סידור תפלה להרש"ש

יכוין בנענועי הברכה

להעלות גנפי הז"ת שהם נפשות ורוחות הנ"ר של הדעת שהם החסדי'
שכבר נתפשו ברק דו"א עם הארת החב"ד דדעת שבהם שהם

תלבל ושינוי :

לעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה :

לעורר שורשם שבדעת דו"א :

לעלות גם הם ע"י שורש היסוד שבהם :

לעורר שורשם שביסודות דא"א שהם הז"ת דדעת התחתון דתרין

עטרין המתפשטים בחב"ד דדעת שהם סוד יה"ן :

לעלות ולעורר שורשם שכויק דא"א שהם הנ"ר דדעת התחתון :

לעלות ולעורר שורשם שבדעת דא"א דתרין עטרין עצמם :

לעלות ולעורר שורשם שביסוד דח"ב דח"ך וגרון דא"א :

לעלות ולעורר שורשם שבדעת דא"א :

לעלות ולעורר שורש היסוד דבאורחא דפלוגתא דשערי להמשיך משם אור

רב ולהמשיכו דרך המדרגות הנז' לנ"ר דדעת שהם סוד יה"ן להאיר בנ"ר

של הז"ת ומשם רז"ת שעלו ויכוין לחזור ולהורידם למקומם ולהמשיך מנ"ר

דדעת מוחין דנח"י לחב"ד דויק דחנ"ת דחנ"ת ודנח"י דו"א :

ומשם מכפנים מכים בחזה ויוצא הארת החסדים עם הארת שם יה"ן

שבהם שהם הנפשות שבהם אל דעת דפר' חב"ד דויק דחנ"ת דחנ"ת

ודנח"י דנוקבא ה' אחרונה ומשם לויק דילח :

